

El fals camí

Fa la impressió que Europa no sap on va. I si ho sap, el camí que ha agafat per arribar-hi la porta a un final totalment oposat al que li toca. I on no farà mai res de bo. Si més no, al que li toca d'acord amb l'esperit i les intencions dels Pares d'Europa els quals, començant per la unió econòmica, volien arribar finalment a la unió política.

Una unió política formada no pels estats artificials d'Europa, la qual no és viable per raó de la sorda oposició dels seus governs que de cap manera volen perdre el domini que exerceixen sobre les diferents nacions que els integren i que a base de guerres i d'altres sistemes violents han sotmeses a la seva llei i a la seva constitució, sinó que una unió d'aquestes nacions lliures que és el que han fet la Naturalesa i la història precisament perquè siguin lliures i hi hagi una Europa gens tibant en la seva vida interna, perquè tothom hi és a gust i plenament realitzat, plenament respectat. Cal pensar que, a mida que la cultura i la civilització avancin, cadascú estimarà més allò que és seu, la llengua, la cultura, el territori, el progrés dintre el conjunt, és lògic, és la cosa més natural del món i, mentre no reconeguem això, els homes anirem pel pedregar i hi haurà múrries, disgustos i abusos de l'home sobre l'home.

Això, ho hem dit sempre, és natural i de simple sentit comú, però aquells que es gaudeixen d'un poder sobre els altres que no pensen com ells, no ho volen reconèixer, ni ho reconeixen perquè tira per terra el seu goig a dominar i a ser el principal en el grup, i no ho volen perdre, per molt que sigui un dret natural dels que ho reclamen, i s'accontenten amb fer-los el sord i amb odiar-los perquè els ho reclamen i els turmenten la consciència -bé, els turmenten la consciència en els poquíssims casos que n'hi ha, que no és pas que n'hi hagi gaire. Que la consciència és un dot exclusiu de les persones sensibles i ben formades. I estem farts de veure vulgaritat, incultura, mentides, calúmnies i poca vergonya en alts càrrecs significatius.

Per tant, cal parar ment en l'esperit i la intenció que els Pares d'Europa mantenien i complir amb la seva idea global respecte a la nova i definitiva Europa. El camí lògic que cal emprendre és afavorir la personalitat i la sobirania de cada nació que se senti forta i capacitada per a governar-se i fer un nucli interessant i aglutinador dintre el concert de les nacions d'Europa lliures i unides en un sol Parlament Federal -si fa no fa com als Estats Units d'Amèrica del Nord, i encara amb més raó, puix que hi ha més diferència d'entitat, de geni i de caràcter entre, per exemple Castilla i Catalunya, que entre Alaska i Florida.

Tot altre camí és foraviat. Fixeu-vos com avui els millors europeistes -compte, que n'hi ha un fotimer que se'n volen dir i no ho són?, no citen mai els Pares d'Europa i per això no hi ha una línia de paraula i d'acció que sigui segons llurs intencions i vagi de dret a complir-les. Planen idees, i fenòmens, sobre el que avui en diem bonament Europa que fan riure -o que fan plorar. Avui afirmen, els alts responsables d'Europa, que l'Oriol Jonqueres és eurodiputat i que, per tant, té immunitat i cal que l'aviïn de la presó, i demà diuen que no és eurodiputat i que bé es pot estar a la presó. És alhora ridícul i devastador. És la pèssima imatge que Europa avui dona al món de si mateixa.

I és que cal tenir molt en compte que els delegats al Parlament Europeu, i als tribunals europeus, són delegats dels governs europeus que els hi envien dels partits o de la ideologia més rancis i partidaris de l'Europa tradicional, de l'Europa monolítica i encarcerada, i que tenen una idea sacrosanta dels governs imposats amb violència sobre les seves diferents nacions i aquests són enemics radicals de les nacions que demanen llibertat i sobirania en vistes a fer una Europa Veritable i Unida. Quan aquests delegats dels governs han de dictaminar sobre problemes i personalitats europeus sempre ho faran d'acord amb les altes conveniències de llurs governs, no d'acord amb les d'Europa. Per aquesta raó és que cal capgirar el statu quo general d'Europa, ni que sigui contra l'Europa actual. L'Europa Unida ho serà de les seves nacions lliures o no ho serà mai, d'Unida. És clar que Europa, amb el personal que ara la regeix, ha de passar severos dolors de part abans d'arribar en aquest final, únic viable.